

Vyznání víry, tvořící základ společenství BRATRŮ V KRISTU

Základem je kniha, běžně známá jako Bible. Obsahuje spisy Mojžíšovy, proroků a apoštolů a je jediným zdrojem vědomostí o Bohu a jeho úmyslech, který je v současné době na zemi k dispozici. Bible byla celá napsána pisateli inspirovanými Bohem a je ve všech svých částech bez chyb - s výjimkou takových, které mohou být způsobeny překladem či přepisem (Neh 9,30; J 10,35; 1 K 2,13 14,37; 2 Tm 3,16; Žd 1,1; 2 Pt 1,21;).

Pravda, kterou máme přijmout

1. Že jediným pravým Bohem je ten, který se zjevil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi prostřednictvím andělské návštěvy a vidění. Mojžíšovi se ukázal v hořícím keři (ohněm nestráveném) a na Sínaji. Sám sebe vyjevil v Pánu Ježíši Kristu jako nejvyšší v sobě existující Božství, jediný Otec, přebývající v nepřístupném světle, ale všudypřítomný skrze svého Ducha, který tvoří s jeho osobou jednotu v nebi. Ze své vlastní neodvozené energie stvořil nebe a zemi se vším, co na nich je (Dt 6,1-4; 1 Kr 8,30-39.43.49; 1 Pa 29,11-14; 2 Pa 16,9; Neh 9,6; Jb 9,4 26,13 28,24 34,21 a kap. 38,39 a 40; Ž 33,13-14 44,22 62,12 92,6 94,9 104,24 123,1 124,8 139,7-11 145,3 146,6 147,4-5 148,5; Pš 15,3; Iz 26,4 28,29 40,13-27 43,10-12 44,6-8 45,5 46,9-10; Jr 10,12-13 23,24 27,5 32,17-25 51,15; Am 9,2-3; Mt 6,9; Mk 12,29-32; Sk 14,15 17,24.27-28; Ř 16,27; 1 K 8,4-6; Ef 4,6; 1 Tm 1,17 2,5 6,15-16).
2. Že Ježíš Nazaretský byl Synem Božím, zrozeným pannou Marií skrze Ducha svatého bez zásahu muže a později při svém křtu vrchovatě posvěceným stejným Duchem (Iz 7,14 11,2 42,1 61,1; Mt 1,18-25 3,16-17; L 1,26-35; J 3,34 7,16 8,26-29 14,10-24; Sk 2,22-24.36; Ga 4,4; 1 Tm 3,16).
3. Že objevení se Ježíše Nazaretského na Zemi bylo vynuceno vzhledem k situaci a postavení, do kterého bylo lidstvo přivedeno okolnostmi, spojenými s prvním člověkem (Gn 3,19; Ř 5,12-19; 1 K 15,21-22; 2 K 5,19-21).
4. Že tím první člověkem byl Adam, kterého Bůh stvořil z prachu země jako živého tvora, resp. přírodní tělo, ve kterém je život. Bůh stvořil člověka „velmi dobrého“ rodem i postavením a podřídil ho zákonu, čímž se pokračování života stalo závislým na poslušnosti (Gn 2,7.17 18,27; Jb 4,19 33,6; 1 K 15,46-49).
5. Že Adam porušil tento zákon, byl shledán nehodným pro nesmrtelnost a odsouzen k návratu do země, z níž byl vzat. Rozsudek, **který znesvětil jeho bytí**, se stal fyzikálním zákonem pro něho i pro všechny jeho potomky, na něž byl přenesen (Gn 3,15-19.22-23; Jb 14,4; Ž 51,7; J 3,6; Ř 5,12 6,12 7,18-24; 1 K 15,22; 2 K 1,9 5,2-4; Ga 5,16-17).
6. Že Bůh ve své laskavosti připadl na plán obnovy, aniž by ustoupil od svého spravedlivého a nutného zákona hříchu a smrti. Plán, který by mohl v **budoucnosti** zachránit lidstvo před **zničením** a zalidnit zemi bezhříšnými nesmrtelníky (J 1,29 3,16; Ř 3,26; 2 Tm 1,1.10; Tt 1,2; 1 J 2,25; Zj 21,4).
7. Že slavnostně uvedl tento plán tím, že dal zaslíbení Adamovi, Abrahamovi a Davidovi a poté jej podrobněji ozřejmil skrze proroky (Gn 3,15 22,18; Ž 33,5 89,35-38; Iz 25,7-9 51,1-8; Jr 23,5; Oz 13,14).
8. Že tyto sliby směřují k Ježíši Kristu, který musel být zrozen v odsouzeném rodu

Abrahama a Davida a který musel získat skrze přijetí jejich odsouzené přirozenosti a svojí naprostou poslušností oprávnění ke vzkříšení; který dále svou smrtí ruší zákon odsouzení pro sebe a pro všechny ty, kteří mu uvěří a budou ho poslouchat (Ž 2,6-9; Jr 23,5; Da 7,13-14; Za 14,9; Mt 25,21; Mk 16,16; J 5,21-22.26-27 14,3; Sk 13,34-39; Ř 1,3 3,22 5,19-21 6,9-10 8,3-4; 1 K 15,45; Ga 1,4 4,4-5; Ef 1,9-10; Žd 1,9 2,14-17 5,3-9 7,27 9,26; Zj 1,18 2,7 3,21 11,15).

9. Že kvůli tomuto poslání bylo zapotřebí zázračného zrození Krista z lidské matky, aby mohl **sdílet** naše odsouzení a zároveň takto být bez hříchu i tím, kdo může být vzkříšen po utrpení, jež vyžadovala smrt podle Boží spravedlnosti (Iz 7,14; Mt 1,18-25; Lk 1,26-35; Ř 1,3-4 8,3; 2 K 5,21; Ga 4,4; Žd 2,14-17 4,15).
10. Že takto počat Bohem, jenž v něm přebýval a jej používal skrze v něm působícího Ducha svatého, Ježíš byl Emmanuel, Bůh s námi, **Bůh takto projeven** v těle – avšak měl po dobu svého přírodního života stejnou přirozenost jako smrtelný člověk, neboť pocházel z ženy, z domu a rodu Davidova. Proto trpěl ve dnech své tělesné podoby všemi důsledky, jež dopadly následkem Adamova přestupku na všechny lidi, a to včetně smrti, kterou s nimi sdílel účastí na stejné fyzické podstatě (Mt 1,23; Ga 4,4; 1 Tm 3,16; Žd 2,14.17).
11. Že poselství, které přinesl od Boha svým soukmenovcům, Židům, bylo výzvou ke kajícím nad vším špatným jednáním a k uznání jeho božského synovství i židovské královské hodnosti a také vyhlášením radostné zvěsti o tom, že Bůh skrze něho obnoví jejich království a splní vše, co bylo zapsáno proroky (Mt 4,17 5,17.20-48 19,28 21,42-43 23,38-39 25,14-46 27,11-42; Mk 1,15; L 4,43 13,27-30 19,11-27 22,28-30 24,44; J 1,49 9,35 10,24-25.36 11,27 19,21).
12. Že za poselství, které Ježíš zvěstoval, byl Židy a Římany usmrcen. Ti byli ovšem pouhým nástrojem v rukou Božích, neboť činili to, co On předurčil, dříve než to bylo uděláno – totiž odsouzení hříchu v těle skrze oběť Ježíšova těla, a to jednou provždy, aby tak smírnou obětí byla vyhlášena Boží spravedlnost jako základ pro odpuštění hříchů. Všichni, kdo se přiblíží Bohu skrze tohoto ukřižovaného, ale vzkříšeného **představitele** Adamova neposlušného rodu, dojdou odpuštění. A tak symbolicky jeho krev očišťuje od hříchu (Mt 26,28; L 19,47 20,1-16 22,20 24,26.46-47; J 11,45-53 14,6; Sk 4,12.27-28 10,38-39 13,26-29.38; Ř 3,25 8,3 15,8; Ga 1,4 2,21 3,21-22 4,4-5; Žd 7,27 9,14-15.26-28 10,10; 1 Pt 2,24 3,18; 1 J 1,7).
13. Že třetího dne ho Bůh vzkřísil z mrtvých a vyzdvihl na nebesa jako kněžského prostředníka mezi Bohem a člověkem v procesu povolávání těch lidí, kteří budou spaseni vírou a poslušností Pravdě (Sk 2,24-27 10,40 13,30-37; 1 K 15,4).
14. Že je knězem pouze nad **svými vlastními lidmi** a nepřimlouvá se za svět či za **vyznavače**, kteří jsou **oddáni** neposlušnosti; přimlouvá se však za své chybní bratry, jestliže vyznají a opustí své hříchy (Př 28,13; L 24,51; J 17,9; Sk 5,31 13,39 15,14; Ef 1,20; 1 Tm 2,5; Žd 4,14-15 8,1 10,26; 1 J 2,1).
15. Že poslal své apoštoly, aby vyhlásili spasení skrze něho, neboť je jediným jménem zpod nebe, jehož prostřednictvím mohou být lidé spaseni (Mt 28,19-20; L 24,46-48; Sk 1,8 4,12 26,16-18).
16. Že cestou k dosažení této spásy je věřit v evangelium, které kázali, přijmout Kristovo jméno a jeho službu skrze ponoření do vody a trpělivě pokračovat v zachování všeho, co přikázal. Nikdo jiný nemůže být uznán za jeho přítele než ten, který činí, co přikázal (Mt 28,20; Mk 16,16; J 15,14; Sk 2,38.41 8,12 10,47 13,48 16,31; Ř 1,16 2,7 6,3-5; Ga 3,27-29).

17. Že evangelium sestává ze zvěsti o království Božím a o jménu Ježíše Krista (Sk 8,12 19,8.10.20 28,30-31).
18. Že zvěst o království Božím znamená skutečnosti, které jsou dosvědčeny ve spisech proroků i apoštolů a blíže určeny v následujících dvanácti bodech.
19. Že Bůh ustaví na zemi Království, které vyvrátí všechna ostatní a přemění je v „království našeho Pána a jeho Mesiáše“ (Iz 2,2-4 11,9-10 32,1.17; Da 2,44 7,13-14; Zj 11,15).
20. Že k tomuto účelu sešle Bůh na konci doby pohanů na zem osobně Ježíše Krista (Ž 102,17.22; Da 7,13; Sk 1,9.11 3,20-21; 2 Tm 4,1).
21. Že Království, které zřídí, bude obnoveným izraelským královstvím, a to na území, jež zaujímal dříve. Bude to země, která byla na základě smlouvy odkázána do věčného vlastnictví Abrahamovi a jeho potomku /Kristu/ (Gn 13,14-17; Lv 26,42; Jr 23,3-8; Ez 37,21-22; Am 9,11.15; Mi 4,6-8 7,20; Ga 3,16; Žd 11,8-9).
22. Že tato obnova království pro Izrael povede k návratu Židů - Božího vyvoleného leč rozptýleného národa; k jejich znovudosazení do země jejich otců, kdy dojde k napravení jejího „zpusťování mnoha generacemi“, a k opětovnému vybudování Jeruzaléma jakožto „trůnu Pána“ a metropole celého světa (Iz 11,12 24,23 51,3 60,15 62,4; Jr 3,17 31,10; Ez 36,34-36; Jl 3,17; Mi 4,7-8; Za 8,7-8).
23. Že vládnoucím orgánem takto zřízeného království budou Kristovi bratři všech generací, **zdokonalení** vzkříšením a proměnou a tvořící - s Kristem jako svou hlavou - ono kolektivní „semeno Abrahamovo“, v němž dojdou požehnání všechny národy. Zahrnutí budou též „Abraham, Izák a Jákob i všichni proroci“ a ti z jejich epochy se stejnou věrností (Da 12,2; Mt 24,34.46; L 13,28 14,14; J 5,28-29 6,39-40; 1 Te 4,15-17; Zj 11,18).
24. Že při Kristově příchodu budou ještě před ustavením Království zodpovědní (totiž ti, kteří znají zjevenou vůli Boží, a byli vyzváni, aby se jí podřídili), mrtví i živí – poslušní i neposlušní – povolání před soudný stolec Kristův, „souzení podle svých skutků“ a „dostanou odplatu za to, co činili ve svém životě, ať dobré či zlé“ (Ř 2,5-6.16 14,10-12; 1 K 4,5; 2 K 5,10; 2 Tm 4,1; Zj 11,18).
25. Že nevěřící budou předáni hanbě a „druhé smrti“ a že věřící obdrží nesmrtelnost, budou vyvýšeni k vládě spolu s Ježíšem jako společní dědicové Království, spoluvlastníci země a společní vykonavatelé Boží autority mezi lidmi ve všech záležitostech (Př 10,25-29; Ž 37,9.22.29-38 49,8-10; Da 7,27 12,2; Mal 4,1; Mt 5,5 7,21 8,12 25,31-46; L 22,29-30; J 10,28; Ř 2,7; 1 K 15,51-55; 2 K 5,1-4; Ga 5,21 6,8; 1Te 2,12; 2 Te 1,8; 2 Tm 2,12; Žd 10,26-29; Jk 1,12; 2 Pt 1,11 2,12; Zj 3,21 5,9-10 21,8).
26. Že takto uspořádané království Boží bude trvat tisíc let, během nichž hřích a smrt budou nadále působit mezi *Boží autoritě* podřízenými obyvateli - leč v mnohem menší míře než nyní (Iz 65,20; Ez 37,22.25; 1 K 15,24-28; Zj 11,15 20,4-9).
27. Že bude zavedeno právo a vyjde mezi národy jakožto „pokyny o spravedlnosti“, které vyústí ve zrušení války po celém světě a „země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře“ (Iz 2,3-4 11,1-5 42,4; Mi 4,2; Abk 2,14).
28. Že posláním Království bude podrobení všech nepřátel a nakonec samotné smrti, a to zpřístupněním cesty života všem národům, které na ni vstoupí prostřednictvím víry během onoho tisíciletí, a (fakticky) na jeho konci (Iz 25,6-8; 1 K 15,25-26; Zj 20,12-15 21,4).

29. Že na konci tisíciletí bude všeobecné vzkříšení a soud, jehož výsledkem bude konečné zničení špatných lidí a uvedení do nesmrtelnosti těch, kteří potvrdí v průběhu tisíciletí své oprávnění (v milosti Boží) k věčnému životu (1 K 15,24; Zj 20,11-15).
30. Že potom předá Ježíš vládu svému Otci, který se projeví jako „všecko ve všem“; hřích a smrt budou odstraněny z cesty a lidský rod bude zcela obnoven pro přátelství Božstva (1 K 15,28).